

je jisto, že strana ta ku přísěznému potvrzení své výpovědi již nemůže býti přidržána. Soud odvolací nezachoval se tedy podle těchto zákonných předpisů, když přes to, že žalovaný byl již o okolnosti uznání palmární odměny přísězně slyšen v první stolici, uznal v odvolacím řízení na opětný nepřísězný výslech žalobce o téže okolnosti a tento výslech i provedl, při čemž na věci nemění ničeho, že odvolací soud tento s upomenutím na udání pravdy provedený výslech označuje jako pouhý výslech informativní. V tomto postupu dlužno shledávati podstatnou vadu řízení po rozumu § 503 čis. 2 c. ř. s. a bylo z tohoto důvodu dovolání vyhověti, napadený rozsudek zrušiti a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 7795.

Byla-li v době podání žaloby odbočka, na niž se vztahovala činnost zaměstnancova, zrušena, nemohla býti žaloba podána u živnostenského soudu, v jehož obvodu byla odbočka, ani u živnostenského soudu hlavního závodu, nýbrž u řádného soudu zaměstnavatelova bydliště.

(Rozh. ze dne 17. února 1928, R II 44/28.)

Žalobkyně, jež byla zaměstnána ve filiálce žalovaného v Praze, domáhala se na žalovaném, jehož hlavní závod byl v Moravské Ostravě, zaplacení novoročního žalobou zadanou na okresním soudě v Moravské Ostravě. K námitce nepřislušnosti, ježto prý jest příslušným živnostenský soud, soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti. Důvody: Žalobkyně, jež byla zaměstnána ve filiálce žalovaného v Praze, domáhá se na žalovaném zaplacení novoročního. Není sporu o tom, že podnik žalovaného podléhá živnostenskému řádu, že žalující stranu sluší považovati za obchodního pomocníka ve smyslu zákona ze dne 16. ledna 1910, čis. 20 ř. zák. a že tu jde o spor ze služebního poměru. Jedná se tedy o spor ve smyslu § 4 zákona ze dne 27. listopadu 1896, čis. 218 ř. zák. o živn. soudech a jsou podle § 41 zák. o obchodních pomocnících ze dne 16. ledna 1910, čis. 20 ř. zák. ku vyřizování takových sporů příslušny soudy živnostenské. § 23 zák. o živn. soudech stanoví, že k rozhodování sporů v § 4 cit. zák. uvedených příslušným jest výlučně onen živnostenský soud, v jehož obvodu jest provozovna. Žalující strana byla zaměstnána ve filiálce (v prodejně) v Praze, její činnost vztahovala se pouze na podnik v Praze, a vznikl žalobní nárok z činnosti, kterou žalující strana vyvíjela v tomto podniku. Příslušnost živnostenského soudu v Praze k rozhodnutí tohoto sporu byla by tedy splněna, kdyby byl býval spor zahájen v době, kdy podnik v Praze ještě existoval. Živnostenský soud v Praze nepřichází však v úvahu, ježto v den podání žaloby podnik, t. j. provozovna v Praze již neexistovala. Okolnost, že hlavní závod žalovaného jest v Mor. Ostravě, kde je živnostenský soud, není pro řešení otázky příslušnosti rozhodující. Směrodatným jest pouze, zda žalující strana zaměstnána byla v provozovně v Mor. Ostravě, zda zde vyvíjela činnost a zda za-

lobní návrh souvisí s činností v této provozovně. Tomu však není tak a netýká se žalobní nárok provozovny v Mor. Ostravě. Živnostenský soud v Mor. Ostravě není tedy příslušným k vyřízení tohoto sporu, a může se žalující strana domáhati zaplacení novoročního jen u obecného soudu bydliště žalovaného, t. j. u okresního soudu v Mor. Ostravě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaná strana odkazuje se na správné odůvodnění napadeného usnesení, k němuž se na vývody dovolacího rekursu dodává toto: Žalovaná strana směšuje pojem »provozovny« po rozumu § 23 zákona o živn. soudech ze dne 27. listopadu 1896, čís. 218 ř. zák. s pojmem »odštěpného závodu« po rozumu čl. 21 obch. zák. a zastává názor, že neměla v Praze provozovny, protože byla opověď firmy podle čl. 21 obch. zák. zamítnuta z toho důvodu, že v Praze jest pouhá prodejna hlavního závodu v Moravské Ostravě. Tento názor jest mylný, neboť pojem provozovny podle § 23 zák. o živn. soudech není totožný se sídlem podniku. Živnostenský řád rozeznává sídlo živnosti (§§ 12 a 41) a pevné provozovny (§§ 39 a 44), z čehož jest vidno, že mohou býti provozovny i dočasné. I tyto stačí k založení příslušnosti živnostenského soudu a nezáleží na zápisu do obchodního rejstříku. Jde to na jevo také z § 87, první odstavec j. n., ve kterém se kladou vedle sebe pojmy »podniku« a »provozovny« (Srov. také rozh. čís. 6019 sb. n. s.). Protože pak není o tom sporu, že činnost žalující strany vztahovala se na pražskou prodejnu živnostenského podniku, že jde o spor obchodního pomocníka ze služebního poměru podle § 41 zákona ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. z., a že v době podané žaloby byla pražská prodejna již zrušena, nemohla býti žaloba podána u výlučně příslušného živnostenského soudu v Praze, ale ovšem ani u živnostenského soudu v Moravské Ostravě, který nebyl podle § 23 zákona o živn. soudech místně příslušným, takže právem byla podána u okresního soudu bydliště žalovaného (§ 65 j. n.), který jest vzhledem k hodnotě předmětu sporu i věcně příslušným (§ 49 první odstavec čís. 1 j. n.).

Čís. 7796.

Postoupení potřebné části pozemku jest předpokladem pro povinnost obce, upravití nové ulice ve smyslu § 22 stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy.

Při řešení otázky, zda byla věc provedena ku zřejmému a převládajícímu prospěchu ve smyslu § 1037 obč. zák., dlužno míti zřetel k tomu, zda její provedení je druhému podle jeho subjektivních poměrů vítáno, zda odpovídá jeho záměrům a poměrům.

Věc nebyla provedena ku zřejmému a převládajícímu prospěchu obce, byl-li náklad učiněn bez jejího svolení, ba dokonce proti němu a obec byla požadováním náhrady postavena před vydání, jež nebyla po-